Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 36. | Den 31 Oktober 1926. | 54:e årg.

I arbete.

Du ser de unga. Det är juniorer, som äro i sysselsattning ute på landet.

Arbete är nyttigt, och det är ofta så, att den sysslolöse finner på många tråkiga och skadliga saker.

Mot målet.

Det gäller att hasta,
om lönen skall hinnas,
det gäller att kämpa,
om segern skall vinnas.

Det gäller att lossa
det band, som vill snärja,
det gäller att vaka
och redligt sig värja.

Det gäller att aldrig
i loppet ge vika,
ej löftena glömma
och plikterna svika.

Det gäller att skåda
mot målet allena,
och a l l t låta fara
att vinna d e t e n a.

Gud give oss vilja
och mod och förmåga
att a l l t uti striden,
den heliga, våga!

ELIN NORDIN.

En god vän.

Gott är att ha en god vän, som tröstar och hjälper oss i bedrövelsen och svårigheterna. Bilderna påminna därom.

Vi må likväl aldrig glömma bort, att den bäste och trognaste vän vi kunna få är Jesus. Han är vännen framför alla andra, trofast till evig tid.

Må vi fly till honom!

Medkänsla.

Poccahontas.

(Forts. fr. nr 35.)

Emellertid gick Powhattan, hövdingen för stammen, fram, tog Edward Smith vid handen och införde honom i sin egen boning. En ung flicka kom dem där till mötes. Hon tycktes vara omkring aderton år, och hennes intagande väsen och ståtliga figur väckte beundran t. o. m. i europeernas ögon. Hon gick fram till sin far, befriade honom från de vapen, han ännu höll i handen, samt frågade om den vite främlingen var hans fånge. Vid den gamles svar, att han var en bundsförvant, med vilken Powhattan ämnade bryta fredsbrödet, strålade hennes ansikte av glädje, och efter att hava fyllt en skål med en uppfriskande dryck, vilken hon själv tillrett, räckte hon den åt främlingen, som med tacksamhet emottog den.

Poccahontas var enda barnet till stamhövdingen Powhattan samt utgjorde sin gamle faders glädje och sin stams prydnad. Flera av de förnämsta ynglingarna inom stammen hade förgäves sökt vinna hennes hjärta; hennes kärlek hade endast haft *ett* föremål, hennes gamle fader, modern var död sedan flere år tillbaka. Poccahontas framsatte nu för gästen det bästa, som fanns i hyddan, samt passade upp honom vid bordet med största uppmärksamhet; och när Smith, vid utdelandet av sina gåvor, överlämnade åt henne ett vackert korallhalsband, kände hon sig obeskrivligt lycklig.

Den framgång, kaptenen rönt vid utförandet av sin upptäcktsresa, gjorde den annars så allvarsamme mannen glad och förhoppningsfull. Han tyckte sig i Powhattans hängivna kärlek till sitt barn hava funnit vägen till denne hövdings hjärta. Han gjorde därför allt vad i hans makt stod för att behaga Poccahontas, föga anande att han i den uppmärksamhet, han visade henne, omedvetet uppväckte förhoppningar i den stackars indianflickans bröst, vilka aldrig kunde förverkligas. (Vi anmärka här, att vi ej berätta någon diktad historia, utan att den från början till slut är sann. Poccahontas namn är väl bekant för dem, som känna till Amerikas historia.)

Smith kvarstannade i indianlägret i trenne dagar, varunder han träffade åtskilliga överenskommelser med infödingarna, vilka överenskommelser stadfästes i allas närvaro, varefter nybyggarne anträdde hemresan. De önskade färdas samma väg över bryggan för att medtaga och begrava sin fallne kamrat, och Powhattan och hans dotter ledsagade dem ett stycke på väg.

Åter stodo de framför samma underbara brygga, vilken nyss förut uppfyllt dem med häpnad. Långt nere i djupet sågo de sin stackars kamrat hängande på en törnbuske, vid vilken han fastnat i fallet. Han hade icke ännu blivit vilddjurens rov, och det var med verklig sorg hans vänner upphäm-

tade hans stympade lik och begrovo det på en undangömd plats i närheten. Poccahontas betraktade oavbrutet hela ceremonien, och hennes förvåning steg än högre, då hon såg kaptenen och de övriga med hopknäppta händer förena sig i en stilla bön vid den öppna graven.

Innan Powhattan med sin dotter återvände till deras hydda i dalen, tog den gamle sig en dryck ur en läderflaska, vilken han alltid medförde på sina strövtåg.

Poccahontas betraktade med nedslagna ögon förberedelserna för engelsmännens avresa, och då Edward Smith, sedan han sagt farväl åt hennes far, räckte handen åt henne, kunde hon ej tillbakahålla tårarna, vilka strömmade utför hennes kinder och förrådde hennes inre rörelse. Även den ouppfostrade indianflickan kan känna lika varmt, som den bildade kvinnan i Europa.

De återvändande engelsmännen följde samma spår som på bortvägen och skredo ångsamt sin väg fram längs floden. När de hunnit ett stycke, vände Edward Smith sig om för att än en gång kasta en blick på den underbara klippbryggan, då han på den samma varseblev Poccahontas, som stod där och viftade åt dem med fridsgrenen ett sista farväl. Smith och hans män stannade och betraktade den fagra gestalten, då de i detsamma upptäckte en yngling av hennes stam, som närmade sig henne, men från vilken hon tycktes vända sig bort med avsky och förakt. Ynglingen fick därvid sikte på Smith och hans följeslagare. I ett ögonblick ryckte han sin båge från skuldran, och en pil, riktad mot Smith, ven genom luften, innan Poccahontas hann hejda den. Ett långt genomträngande skri genljöd bland bergen. Kaptenen hade likväl genom att dölja sig bakom en trädstam lyckligen undvikit pilen, och denna föll oskadlig ned på den plats, där Smith kort förut stått. Då han åter trädde fram, hade Poccahontas och hennes följeslagare försvunnit, och med sinnet uppfyllt av misstankar mot indianerna och den mörka framtid, europeerna här gingo till mötes, skyndade engelsmännen mot hemmet.

II.

Invånarne i Jakobstad avvaktade med oro Edward Smiths återkomst, ty de hade då och då varseblivit hela skaror av indianer, vilkas hotande åtbörder tydligt utvisade deras ovänliga sinnesstämning. Thornton, som hade uppsikten över det hela, hade rustat sig själv och alla de övriga till ett tappert försvar av allt, som var dem dyrt och kärt.

Åttonde dagen förgick, utan att de resande hördes av, och de missströstande kvinnorna och barnen samlades i den stilla aftonstunden för att tala om och begråta sina kära samt ropa till Herren om hjälp och förbarmande. Natten inbröt och stjärnorna, hoppets sinnebilder, tindrade fram på den mörka

Deltagande.

natthimlen. Någon sömn kom icke i de sörjandes ögon. Men i en hast uppstämdes icke långt från dem en välbekant lovsång. Alla sprungo upp i glad förvirring, och inom några ögonblick vilade man under glädjetårar i varandras armar. Alla samlades därefter på den öppna platsen framför kaptenens bostad och tackade gemensamt Gud, alla goda gåvors givare, även för denna gåva: återseendets glädje.

Månad efter månad förgick därpå under ihärdigt arbete för nybyggarne; den första

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

rika skörden inbärgades, och ljusare än någonsin voro nu deras förhoppningar för framtiden, ivrigare deras bemödanden och fastare deras förtröstan på en god framgång.

Sommaren och hösten hade förgått och ännu hade ej indianerna uppfört sina hyddor på den plats, Powhattan utsett för deras vinterläger. Smith levde i den föreställningen, att då bäverjakten var över, skulle indianerna besöka kolonien; då skulle han även återse Poccahontas' vänliga ansikte och måhända draga fördel av hennes tillgivenhet för honom.

Men nu inträffade en händelse, vilken han ej beräknat.

En dag hade en ung och dristig man bland kolonisterna begivit sig ut på jakt, men kom ej hem vid den vanliga aftontimmen. Då andra aftonen även inbröt, utan att han hördes av, skickade Smith några män att söka honom, under det man med oro avvaktade deras återkomst. Fram emot middagen på tredje dagen återkommo de utsände, bärande sin kamrats döda kropp, vars huvud, enligt indianernas grymma sed, var skalperat. Man hade funnit honom bunden vid ett träd med omisskänneliga tecken till att han utstått svåra lidanden. Den fasa, detta odåd spred bland kolonisterna, var allmän och uppväckte törst efter hämnd.

Ehuru Poccahontas till engelsmännens fördel inverkat på sin far, motarbetades detta likväl av en illasinnad man vid namn Joka, som, då han fann, att han icke kunde vinna Poccahontas ynnest och därtill märkt hennes tillgivenhet för den engelske officeren, intogs av en hemlig svartsjuka. Det var Joka, som från klippbryggan riktat pilen mot Smith.

För någon tid höllo indianerna sig på avstånd från kolonien. Powhattan lämnade nästan aldrig sin dotter. Joka, däremot, gjorde emellanåt sina strövtåg kring Jakobstad, begärligt sökande efter någon anledning, som kunde bryta fredsförbundet mellan indianerna och engelsmännen. Slutligen sammanträffade han med den ovannämnde vite mannen i skogen. Listigt närmar han sig med ljudlösa steg den värnlöse ynglingen bakifrån och slår honom i ett ögonblick skoningslöst till marken. Då han sedan på honom utövat all sin grymhet, lämnar han honom, i tanke att nybyggarnes vrede nu vore väckt och att en öppen krigsförklaring mellan hans egen stam och engelsmännen oförtövat skulle följa. Från denna dag besökte han ofta kolonisternas område, törstande efter Smiths blod, men utan att komma i tillfälle att utgjuta detta. Även efter det förövade grymma mordet på den unge mannen, var det kaptenens mening att om möjligt hålla fred, något som Joka alls icke väntat.

Vad företog sig då Joka? Jo, under skadeglädje tillfogade han sig själv en mängd sår, gick därpå hem, bärande sin dödade fiendes huvudsvål i handen och förklarade, att jägaren utan anledning anfallit honom, att han under striden dödat sin fiende, men att detta engelsmannens handlingssätt ovillkorligen krävde hämd.

Ett vilt tjut uppstod bland indianerna till svar på Jokas berättelse, på samma gång högljudda stridsrop skallade genom hopen. En hemsk rysning genomfor Poccohontas, då dessa toner nådde hennes öra. Hon förstod alltför väl avsikten med Jokas uppdiktade historia och betydelsen av det fruktansvärda skriet, och medan förvirringen och det ömsesidiga sorlet ännu fortforo, steg hon hastigt upp, smög sig stilla genom lägret och var snart försvunnen i mörkret bland småskogen.

I lägret beslöt man att inom tvänne timmar och i fullmånens sken genast företaga hämndtåget, dölja sig bakom den höga flodbanken tills morgonen, och då simma över floden, fastgöra engelsmännens skepp, samt förstöra dem själva och deras boningar. Detta förslag möttes med allmänt bifall och utan att förlora ett ögonblick begåvo indianerna sig tysta åstad.

(Forts.)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 7 november.

Abrahams tro prövas.

1 Mos. 22:1—13.

Tänkespråk: *Ty han tänkte på, att Gud var mäktig att till och med uppväcka från de döda; från de döda fick han honom ock tillbaka, liknelsevis talat.* Hebr. 11:19.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsföreningens textlista:

Måndag:	Jak. 2:14—26.
Tisdag:	Hebr. 9:6—12.
Onsdag:	Gal. 3:6—14, 28.
Torsdag:	Rom. 4:1—25.
Fredag:	1 Mos. 15:1—21.
Lördag:	1 Mos. 22:14—18.
Söndag:	1 Mos. 22:1—13.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1926